lerne i Forordningen af 1734 og fordrer et saadant Ægteskab fremtvunget. Jeg indser godt, at det ikke er heldigt, og jeg ser, at der er Betingelser i Forordningen af 1734, der er absolut forældede. Men Princippet deri, det, at en Mand ikke skal kunne unddrage sig Ansvaret, men skal opfylde det Løfte, han har givet Kvinden, og ifølge hvilket hun har indladt sig i Forholdet, det Princip kan jeg ikke se i og for sig er forældet. Han skal efter min Mening kunne tvinges til at give den Kvinde, der har indladt sig med ham i Tillid til Løftet, den bedre Stilling i Samfundet, som han gennem sit Ægteskabsløfte har lovet hende og har givet hende en berettiget Forventning om. Jeg kunde derfor tænke mig en lignende Regel indført som den, den sidste ærede Taler (Elna Munch) anførte, at man kunde enten stifte Ægteskabet og lade de paagældende skilles straks efter eller konstatere Ægteskabet ved Dom eller at gaa den Vej, jeg bedst kunde lide at faa indført her, nemlig at man gav vedkommende Kvinde Ægtehustruens Stilling og Barnet derigennem ikke alene Faderens Navn, men ogsaa Arveret efter Faderen. Derved gaar man nemlig ingens Rettigheder for nær, men man gaar med til at statuere det, at en Mands Løfte ikke skal gøres ganske illusorisk og omsættes i Penge. Vel ved jeg, at Penge er Tidens Løsen, men der er det, som Penge ikke kan raade Bod paa, og Penge vil navnlig aldrig kunne erstatte et moralsk Krav. En Ordning som den foreslaaede, der yder Kvinden en passende Erstatning, vil hverken Kvinderne kunne være bekendt at tage imod, eller Mændene være bekendt at byde. Vi maa heller ikke glemme, hvad en passende Erstatning, ført ud i det praktiske Liv, vil sige. Manden vil næsten altid, naar denne Regel skal gøres gældende, være i sine unge Aar, og naar han saa skal betale Alimentationsbidrag til Barnet, og oven i Købet efter Loven betale en passende Erstatning, vil han absolut ikke kunne svare noget ordentlig end sige noget klækkeligt Beløb, noget, der virkelig vil kunne sættes som en Erstatning. Jeg foreslaar derfor, at Paragraffen ændres i Overensstemmelse med de Forslag, der er kommet frem her i Dag.

Det næste Afsnit, der handler om Betingelserne for Ægteskabs Indgaaelse, indfører en Del nye Principper, som jeg ganske kort skal omtale. Det er nærmest Reglerne i § 11, 14 og 21, 5te Stykke, jeg vil kritisere.

Man søger at dæmme op mod de om sig gribende Kønssygdomme og navnlig at forhindre, at de forplanter sig til Afkommet. Jeg skal være villig til at indrømme, at det er Bestræbelser, der i høj Grad tiltrænges, men jeg tror ikke, det vil lykkes ved de Regler, der her er foreslaaede, at naa Maalet. Tværtimod tror jeg, at man vil gøre Ulemperne forholdsvis større end Nytten af Reglerne. Man er gaaet med til at foreslaa et dispensabelt Forbud saaledes, at Syfilitikere, der endnu frembyder Smittefare, kan faa Lov til at gifte sig i Tilfælde af, at de kan faa Øvrighedens Sanktion. Jeg kunde snarere tænke mig, at man gik den Vej at give et absolut Forbud mod, at de indgik Ægteskab, en Ordning, man har foretrukket andre Steder; det vilde i alt Fald skærme Ægteskabet. Men jeg kan dog ikke indse, at noget af de to Forslag, hverken det absolutte Forbud eller det dispensable, rammer Hensigten, nemlig Hensynet til Afkommet. Man vil alligevel ikke kunne forhindre, at et Menneske, der lider af Syfilis paa et smittefarligt Stadium, sætter Børn i Verden udenfor Ægteskab. Jeg tror ikke, man naar det, der er tilsigtet ved Reglerne, og jeg vil derfor foreslaa, at de bliver strøget.

I § 21 5te Stykke, foreslaas det, at Brudefolkene skal afgive en Erklæring gaaende ud paa, at de ikke lider af Syfilis eller anden Kønssygdom eller Epilepsi. Ganske bortset fra, at saadanne Erklæringer afgivne af Brudefolkene selv, der ofte ikke har noget nærmere Kendskab til den Slags Sygdomme og deres Farer, ikke vil gøre nogen reel Nytte, finder jeg, at det er ganske urimeligt, ja, jeg finder det endda usmageligt, at et Par Mennesker, der vil indgaa Ægteskab, skal affatte den Slags Erklæringer, fordi en forsvindende Part af dem, der agter at indgaa Ægteskab, er letsindige og hensynsløse nok til at indgaa det, selv om de lider af Kønssygdomme. Jeg tror, at Straffereglerne vil være nok saa virksomme.

Med Hensyn til § 14 vil jeg give den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Helga Larsen) Ret. Vi kan ikke godt gaa med til at stryge den Regel, vi nu har, hvorefter det, man kalder uægte Svogerskab, er Ægteskabshindring lige saa vel som ægte Svogerskab. Jeg ser ikke, hvorfor man skal ramme dem, der holder sig paa den rette Side af Loven og indgaar Ægteskab, haardere end dem, der holder sig udenfor Loven og samlever uden Ægteskab. Man kan faa mange højst umoralske Eksempler